

selve deres indhold gælder for procedure i alle sager, jfr. bilag 2.

Højesteretssagførerne er altså bundet til at anvende de samme takster som andre sagførere, og beregner de mere, kan der klages til Sagførersamfundets myndigheder over dem.

En sagførernævnskendelse har udtalt, at ved fastsættelse af salær for førelse af en ankesag, som samme sagfører har ført i forrige instans, bør der tages skyldigt hensyn hertil.

Det kan altså siges, at hvis man skifter sagfører, kan det muligt blive noget dyrere, men dertil er at bemærke, at for det første kan man jo allerede nu i mange tilfælde beholde den landsretssagfører, man har haft i landsretten, hvis man ønsker det, og endvidere er det jo således, at det, man vil opnå ved lovforslaget, er, at man fremtidig kan skifte ikke blot til en højesteretssagfører, men også til en landsretssagfører, og de klienter, der har haft en landsretssagfører med under 5 års beskikkelse, må gøre det, og i tilfælde af, at sådant skifte finder sted, er der ingen basis for, at proceduren skal blive billigere.

Det har undret os noget, at justitsministeren uden at undersøge det tilgængelige materiale har turdet sige, at den nuværende ordning utvivlsomt indebærer en dyrere retspleje.

Vi tillader os at citere justitsministerens udtalelser efter fortrykket af forhandlingerne i folketinget:

„..... og jeg vil gerne have lov til at pege på en ting, som jeg ikke synes har været nævnt i tilstrækkelig grad, nemlig at den nuværende ordning utvivlsomt indebærer en dyrere retspleje. Der kan ikke være tvivl om, at den person, der får sin sag henvist til højesteret, og som ikke kan bruge sin egen sagfører, fordi denne ikke har fungeret i 8 år, og derfor skal have en ny sagfører, en højesteretssagfører, til at føre sagen, han kommer ud for større omkostninger. Det kan ikke nytte at diskutere det. Der er utvivlsomt adskillige, der stilles over for noget sådant“.

Men det er altså ikke rigtigt.

Altså, *billigere* kan den nye ordning ikke blive, og *bedre* er der ingen der hævder at den bliver. Det, man diskuterer, er alene, om der er risiko for, at retsplejen i

højesteret kan blive ringere, om prøven er nødvendig.

Man siger, at opretholdelsen af prøven i retsplejeloven kun skulle være en overgangsordning.

Dette er ganske urigtigt. Der var, da retsplejeloven blev givet, ingen, der tænkte noget sådant.

Måske kunne man have tænkt sig, at udviklingen havde medført, at prøven blev overflødig, at landsretssagførerprøven blev en sådan ildprøve, at det ville være meningsløst og overflødigt at opretholde højesteretssagførerprøven; men således har forholdene ikke udviklet sig.

Vi henviser til, hvad østre landsretspræsident siger i bilag 9 til betænkningen, pag. 76, nemlig at prøvens værdi — der tales her om landsretssagførerprøven — efter landsrettens opfattelse kun ligger deri, at den skiller de allerringeste procedører fra, og at det er landsrettens opfattelse, at prøven i sin nuværende form ikke kan anses som egnet til et tjene det angivne formål, nemlig at være egnet som grundlag for en almindelig møderet for højesteret for landsretssagførere, som har virket som sådanne i 5 år. Og man peger igen på de meget beskedne krav, der stilles til landsretssagførerprøven.

Endvidere henviser vi til bilag 10: erklæringen fra præsidenten for vestre landsret, betænkningen pag. 78 og følgende, hvor det udtales, at der på et i vestre landsret afholdt plenarmøde var overvejende betænkelighed ved — som sagen i øjeblikket foreligger oplyst — at anse landsretssagførerprøven i dens nuværende form i forbindelse med 5 års virksomhed som landsretssagfører som et tilstrækkeligt grundlag for tilladelse til uden begrænsning at procedere for højesteret.

Og endelig har vi højesterets skrivelse, optrykt som bilag 1 til lovforslaget, om det uforsvarlige i i videre omfang end allerede sket at ophæve den ordning, at retten bestemmer, hvem der kan anses for egnet til at udføre sager for højesteret.

Den slutter sig til højesterets tidligere skrivelse af 27. april 1954, bilag 6 til betænkningen, hvor højesteret side 54 peger på, at højesteret må antages at have de bedste forudsætninger for at kunne bedømme, hvilke kvalifikationer en forsvarlig